

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/287/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7716203459
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7716203459.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, proti žalovanému U. D., nar. XX.X.XXXX, C. T. XXXX/XX, XXX XX B., o zaplatenie úroku z omeškania s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce z 9. mája 2018, č. k. 16C/76/2016-84

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Michalovce (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom zamietol žalobu (I.) a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia známeho úroku vo výške 14,12 €, známeho úroku z omeškania vo výške 0,28 €, poplatku vo výške 40,42 €, poplatku za upomienky 30,- €, zmluvnú pokutu vo výške 33,- €. Žalobu odôvodnil tým, že 6. februára 2014 uzavrel so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 900303619, na základe ktorej poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 100,- € a žalovaný sa zaviazal vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov vo výške 48,42 € a úrok spojený so spotrebiteľským úverom vo výške 19,58 €, t.j. zaplatiť celkovú čiastku 168,- €. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov bola vo výške 48,42 €, čo je percentuálna miera nákladov 182,24 %. Úrok bol vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, a žalovaný zaplatil 78,- € pred splatnosťou, nedodrжал splátkový kalendár a bolo mu oznámené, že musí uhradiť celý dlh, nakoľko tento sa stal splatným v celosti. Tento úrok, ktorý doposiaľ zo strany žalovaného nebol zaplatený, vypočítal žalobca tak, že ide o známy úrok vo výške 14,12 €, ktorý pozostáva z úroku vo výške 39,15 % ročne zo sumy 100,- € od 7.2.2014 do 13.3.2014, čo je 3,76 €, úrok vo výške 39,15 % ročne zo sumy 72,- € od 14.3.2014 do 5.6.2014, čo je 6,48 €, úrok vo výške 39,15% ročne zo sumy 22,- € od 6.6.2014 do 4.9.2014, čo je 2,15 €. Ten istý úrok zo sumy 17,- € od 5.9.2014 do 3.10.2014 je v sume 0,53 € a od 4.10.2014 do 4.12.2014 zo sumy 12,- €, je to 0,80 € a od 5.12.2014 do 26.1.2015 zo sumy 7,- €, je to 0,40 €.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci podľa ustanovení § 4, § 9 ods. 2 písm. f), k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy žalobu zamietol. Pri rozhodovaní považoval za preukázané, že medzi stranami došlo 6. februára 2014 k uzavretiu úverovej zmluvy, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru v sume 100,- €, pričom žalovaný sa zaviazal vrátiť žalobcovi sumu 168,- € do 16.8.2014. Strany sporu uzavreli v ten istý deň aj Dohodu o plnení v splátkach, kde boli dohodnuté splátky po 28,- € vždy k 16.temu dňu,

počnúc dňom 16.3.2014, teda suma 168,- € bola rozdelená na 6 mesačných splátok. Dohodnutá RPMN bola 50,91 %, v Dohode o plnení v splátkach a v spotrebiteľskej zmluve RPMN bola dohodnutá ako 182,24 %. Konštatoval, že Zmluva o úvere aj Dohoda o splátkach majú povahu formulára. Zmluva o úvere neobsahuje okrem všeobecných náležitostí aj obligatórne náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, a to konkrétne údaj o členení splátky na istinu, úroky a iné poplatky. Z dôvodu absencie podstatných náležitostí úverovej zmluvy, súd poskytnutý úver posúdil ako bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že žalovaný predložil doklady o tom, že zaplatil žalobcovi úver, a to 108,- €, ktorý mu bol daný vo výške 100,- €, súd považoval za nepochybné, že z predmetného úveru, vzhľadom na jeho bezúročnosť a bezpoplatkovosť, už nemá vo vzťahu k žalobcovi žiadny dlh. Dohoda o plnení v splátkach je podľa jeho názoru taktiež uzavretá v rozpore so zákonom, a preto pre žalovaného z nej nevyplyvajú žiadne povinnosti. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže úspešnému žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli.

4. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie a priznal mu právo na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd nesprávne ustálil, že zmluvu považuje v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko nedošlo k naplneniu dôvodov uvedených v § 11 ods. 1 citovaného zákona. V súvislosti so záverom o absencii termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, poukázal na rozsudok súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-42/201 v právnej veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíroovej, čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48, ktorý sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Na podporu uvádzaného poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 22. marca 2018, č. k. 5Co/375/2017-86. Citoval čl. 7 ods. 2 Ústavy SR a nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL.ÚS 3/09. Konštatoval, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola uvedená v prílohe k zmluve o spotrebiteľskom úvere. Uviedol, že zákon v čase uzavretia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. júnom 2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31.5.2014. Znamená to, že pokiaľ bola spotrebiteľovi poskytnutá pôžička alebo úver na základe zmluvy uzavretej do 31.5.2014, obmedzenie výšky odplaty sa tu nebude aplikovať. Regulácia odplaty sa riadi § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Poukázal na aktuálny záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Citoval v tejto súvislosti Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12Cmo 95/2005. Podľa jeho názoru, ak žalovaný namietal výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi, poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov. Podľa žalobcu poplatok za úver nie je neprimerane vysoký, vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady, sú rozdielne, vyššie oproti bankám. Uviedol, že ak žalovaný mal po podpise zmluvy pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu, mal právo od tejto zmluvy odstúpiť do 14 kalendárnych dní bez uvedenia dôvodu. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku náležitosti zmluvy v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nepovažoval za vecne správny a dôvodný, poukazujúc na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C- 42/15 týkajúce sa výkladu Smernice (ES) č. 2008/48/ES, v zmysle ktorého nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. K zmluvnej pokute uviedol, že žalovaný sa riadne oboznámil so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, a teda aj s príslušnými pokutami, ktoré bude musieť uhradiť v prípade, ak sa dostane do omeškania, pričom žalovaný pri podpise zmluvy o úvere prehlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy, ako aj so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Zdôraznil, že zmluvná pokuta je fakultatívna náležitosť zmluvy a je na dohode veriteľa a dlžníka, akým spôsobom si ju dojednávajú. Súd prvej inštancie sa v rozsudku

žalobcovým nárokom na zaplatenie zmluvnej pokuty v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal, nakoľko posúdil zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Zmluvná pokuta je jeden zo zabezpečovacích inštitútov, a preto posúdenie úveru za bezúročný a bez poplatkov nemá za následok zánik žalobcovho nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty. Jeho tvrdenie podporuje aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. novembra 2017, č. k. 5Co/170/2017-60.

5. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov [§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP], s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, žalobcom uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a napadnutý rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil 27. marca 2019 v pojedn. miestnosti Krajského súdu v Košiciach č. dv. 215/2.p., po predchádzajúcom zverejnení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s ust. §219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

7. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalobcu vymedzených v podanom odvolaní, dospel k záveru, že tento je vecne správny.

8. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) spočíva v tom, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ustanovenia neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu, alebo inak vyjadrené, posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ustanovenia podradil zistený skutkový stav) a ako ho prípadne vyložil, či výklad o tom, aké majú strany sporu na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ustanovení vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bol preto spor rozhodnutý.

10. Žalobcom uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci neboli preukázané a odvolanie je neopodstatnené. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania dospel k správne záveru, pokiaľ posúdil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov a odplatu za poskytnutý úver ako neprimeraný, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán (žalobcu) alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. Odvolacie námiety a argumenty žalobcu uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku a neodôvodňujú iné rozhodnutie o uplatnenom nároku. V danej veci súd prvej inštancie pri posúdení spotrebiteľského úveru ako bezúročného a bez poplatkov, správne vychádzal zo spotrebiteľskej povahy právneho vzťahu sporových strán z úverovej zmluvy. Žalobca uplatňoval v spore nárok zo spotrebiteľskej zmluvy (zmluvy o úvere), kde na jednej strane vystupoval žalobca ako dodávateľ konajúci v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na druhej strane žalovaný ako spotrebiteľ. Bolo preto dôvodné na daný právny vzťah aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, a to zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ako *lex specialis* a všeobecnú úpravu obsiahnutú v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Právna úprava definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi (§ 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.) a zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Právna regulácia zákona o spotrebiteľských úveroch je špeciálnou úpravou zmluvy o úvere vytvorená predovšetkým s ohľadom na špecifiká týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Táto zmluva vzhľadom na skutočnosť, že dlžník ako jedna zo strán tejto zmluvy nebol podnikateľom, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ, preto sa na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 tretia veta OZ). Z uvedených dôvodov správne postupoval súd prvej inštancie, ak na zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným prednostne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, a nie normy obchodného práva (pozri tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014).

12. Odvolací súd vzhľadom na námiety žalobcu vymedzené v podanom odvolaní skúmal, či dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie určil úverovú zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú, mali skutočne za následok túto sankciu. Zistil, že v časti posúdenia náležitosti zmluvy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy súd prvej inštancie nesprávne postupoval, pokiaľ záver o zániku nároku žalobcu na úroky a poplatky ním požadované v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru žalovanej v danej veci vyvodil tiež z absencie vyjadrenia konkrétnej vnútornej skladby tej ktorej anuitnej splátky v zmluve (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) nesprávne vyložil a na vec aplikoval, pričom neprihliadol na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9. novembra 2016 vo veci C- 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, v ktorom je podaný výklad čl. 10 ods. 1, 2 písm. h) a i) a čl. 22 a 23 Smernice EP a Rady (ES) č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, z ktorého bolo potrebné pri aplikácii použitého právneho predpisu vychádzať. S námietskami žalobcu v tomto smere možno plne súhlasiť; nebolo však na ne odvolacím súdom prihliadnuté, keďže uvedené pochybenie v postupe súdu nemalo vplyv na správnosť záveru o dôvodnom uplatnení nároku žalobcom a nespochybnuje vecnú správnosť rozsudku, ktorým súd žalobu zamietol.

13. V súvislosti s výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017, v ktorom pri eurokonformnom výklade predmetného zákonného ustanovenia vyslovil názor, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľa žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu a vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny, a aká časť na úroky a poplatky. Podľa názoru dovolacieho súdu, pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Najvyšší súd SR uviedol, že v žiadnom prípade nemožno z tohto ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. vyvodiť, že zámerom zákonodarcu bolo sprísniť požiadavku zakotvenú v článku 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, podľa ktorého zmluva o úvere má zrozumiteľne a stručne uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Nesprávne posúdenie tejto otázky súdom prvej inštancie [náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.] v konečnom dôsledku nič nemení na vecnej správnosti

napadnutého rozsudku a správnosti záveru súdu prvej inštancie, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

14. Odvolací súd taktiež skúmal výhrady žalobcu vo vzťahu k záverom súdu o chýbajúcej náležitosti zmluvy o úvere - termín konečnej splatnosti úveru v zmysle ust. § 9 ods. 1 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona stanovuje ako podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom nedostatok tejto náležitosti má v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 30.4.2014 (t.j. v čase uzavretia zmluvy) za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Podľa posúdenia odvolacieho súdu zmluva o spotrebiteľskom úvere zo 6. februára 2014 obsahuje i náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy a z tohto dôvodu nejde o úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona. Vychádzajúc z uzavretej Dohody o plnení v splátkach zo 6. februára 2014, v ktorej bola dohodnutá výška splátok (mesačných) úveru sumou 28,- €, uvedený je počet 6 mesačných splátok a určený je aj termín splatnosti jednotlivých splátok, a to k 16. dňu v mesiaci počnúc dňom 16.3.2014, tým pádom bol určený termín splatnosti poslednej splátky 16.8.2014, a teda aj konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd má za to, že takéto vymedzenie doby trvania zmluvy, aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je dostatočne určité, zrozumiteľné a nemôže vyvolávať žiadne pochybnosti a súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho názoru, že zmluva neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a dobe trvania zmluvy. Nesprávny skutkový záver súdu ohľadne úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska obsahových náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzavretia, nevyhnutne viedol súd prvej inštancie k nesprávnemu právnemu záveru, že z dôvodu absencie týchto údajov v úverovej zmluve je potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

15. Súd prvej inštancie pri posudzovaní predmetného úveru ako bezúročného a bez poplatkov správne vychádzal zo spotrebiteľskej povahy právneho vzťahu sporových strán zo zmluvy o úvere. Správne aplikoval na zistený skutkový stav ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného ku dňu uzavretia zmluvy. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym záverom súdu prvej inštancie, že poskytnutý spotrebiteľský úver podľa zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je pre neprimeranú úrokovú sadzbu nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona, ktoré súd prvej inštancie správne vyložil i aplikoval na posudzovaný prípad. Dospel tak k správne záveru pri hodnotení zmluvných úrokov z úveru ako neprimeraných a výšky odplaty vo forme úroku v rozpore s dobrými mravmi (ust. § 39 Občianskeho zákonníka). Správne preto rozhodol, pokiaľ nárok na zaplatenie úrokov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z uvedených dôvodov považoval za nedôvodne žalobcom uplatnený a napadnutým rozsudkom žalobu zamietol.

16. Skutočnosti a argumenty uvedené žalobcom v podanom odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neodôvodňujú iné rozhodnutie o uplatnenom nároku. Odvolací súd k námietkam žalobcu i na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. júla 2009, sp. zn. 1M Cdo 1/2009, podľa ktorého, hoci maximálna výška úrokov ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.

17. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že v čase uzavretia úverovej zmluvy bol zákaz neprimeraného úročenia stanovený v ust. § 53 ods. 6 OZ, v zmysle ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu ustanovenú vykonávacím predpisom, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Úroková sadzba (odplata) dohodnutá medzi stranami v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo 6. februára 2014 však podstatne prevyšuje priemernú ročnú úrokovú mieru nákladov a najvyššiu prípustnú výšku odplaty pri obdobných spotrebiteľských úveroch obvykle požadovaných na finančnom trhu v tomto

období, také dojednanie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (žalovaného), a je preto neplatné pre rozpor s dobrými mravmi a so zákonom podľa ust. § 39 a ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti, že aj podľa záverov súdnej praxe neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je len taká výška dohodnutých úrokov, ktorá podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným komerčnými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012, sp. zn. 5Cdo/26/2011).

18. Keďže žalobcom uplatnený odvolací dôvod v prejednávanej veci nebol v konečnom dôsledku preukázaný, odvolanie nemožno považovať za opodstatnené, a preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

19. Žalobca si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, avšak v odvolacom konaní nemal úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a úspešnému žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní preukázateľne nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP), môže ho podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých

dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).